

raje důvod k výpovědi z čekatelského poměru, neuznal jej platným a odůvodnil příslušný výrok, což v odvolání bylo napadeno. Odvolací soud se však vývody těmi neobíral, vycházejí z názoru, že, je-li vyloučení z členství neplatné, poněvadž bylo usneseno na valné hromadě neodpovídající předpisům stanov, je tím neplatná i výpověď z čekatelského poměru člena. Avšak podle §§ 19, 23 stanov nemusí každý člen družstva býti též čekatelem na vlastní domek a ukládati si záručitelné úsporné vklady u družstva na běžný účet (§ 19 d) stanov), a výpověď těchto vkladů podle čtvrtého a pátého odstavce § 23 stanov nemusí vždy býti spojena s vyloučením člena z družstva, o němž jediné rozhoduje valná hromada (§ 15 čís. 8 stanov). Nespadá v tomto případě výpověď z čekatelského podílu ani časově v jedno s vyloučením žalobkyně z členství družstva, ani stanovami není vázána na usnesení valné hromady, pročť otázka platnosti její musí býti posuzována sama pro sebe bez ohledu na to, že valná hromada ze dne 14. prosince 1928 nebyla konána řádně a že usnesení učiněné na ní o vyloučení žalobkyně z členství družstva je neplatné. Poněvadž tedy odvolací soud se otázkou platnosti výpovědi čekatelského poměru náležitě neobíral, právem vytýká dovolatel v tom směru neúplnost řízení podle čís. 2 § 503 c. ř. s., pročť bylo odvolací rozsudek podle § 510 c. ř. s. v tomto směru zrušiti a usnėti se, jak uvedeno ve výroku.

Čís. 12176.

Zhodnotiti odchylně výpovědi svědků, kteří byli vyslechnuti přímo soudem první stolice, a odchýliti se od skutkových zjištění tohoto soudu, jest odvolací soud oprávněn jen na základě přímého výslechu oněch svědků.

Odvolací soud jest však oprávněn doplniti skutková zjištění prvního soudu na základě výpovědi svědků, jichž hodnověrnost nebyla v odvolání výslovně napadena, a to na základě pouhého přečtení jich výpovědí, třebaž byli v první stolici vyslechnuti přímo procesním soudem.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1932, Rv I 1659/32.)

Žalobní nárok na náhradu škody pro poranění býkem neuznal procesní soud první stolice důvodem po právu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Provedení dovolacího důvodu § 503 čís. 2 c. ř. s. jest spatřovati v dovolatelově výtce, že odvolací soud opakoval důkaz svědky Josefem P-em, Marií B-ovou a Aloisem R-em, — kteří byli vyslechnuti prvním soudem přímo, — přečtením jejich výpovědí a že pak svědkům uvěřil, pokud se týče neuvěřil, aniž měl bezprostřední dojem z osobního výslechu svědků. Tato výtka není odůvodněna. Jest arci nutným příkazem náležitého řízení a samozřejmým důsledkem zásady bezprostřednosti,

v níž kotví volná úvaha při hodnocení důkazů, by odvolací soud, shledá-li pochybnosti o správnosti zjištění prvního soudu, přezkoumal toto zjištění zpravidla na rovnocenném podkladě, totiž v podstatě na základě týchž důkazů nebo důkazů stejné jakosti a váhy, z jakých čerpal své přesvědčení soud první stolice. Zhodnotiti odchylně výpovědi svědků, kteří byli vyslechnuti přímo soudem první stolice, a odchýliti se od skutkových zjištění tohoto soudu, jest tudíž odvolací soud oprávněn jen na základě přímého výslechu oněch svědků. V souzeném případě nehodnotil však odvolací soud výpovědi oněch tří svědků jinak, než soud první stolice, a neodchýlil se od skutkových zjištění tohoto soudu, nýbrž, uvěřiv právě tak, jako první soud, svědeckým výpovědem Josefa P-a a Marie B-ové, doplnil jen na základě těchto výpovědí skutková zjištění první stolice okolností prvním soudem sice vyšetřenou, ale nezjištěnou, že se žalobce při druhém připouštění dostal s jalovicí až ke stodole, kde upadl, při čemž však byl žalovaný s býkem od něho vzdálen 8 až 10 kroků, takže k připouštění vůbec nedošlo. Vyličeným postupem nevykročil odvolací soud z ustanovení § 498 odstavec první c. ř. s., podle něhož byl oprávněn použití nejen zjištění rozsudku prvního soudu, nýbrž i »výsledků projednávání a dokazování zjištěných ve spisech první stolice«, pokud nebyly dotčeny uplatňovanými odvolacími důvody, t. j. mohl použití i těch výsledků dokazování, jež první soud v rozsudku nezužítkoval, a mohl tedy i bez opakování důkazu svědky Josefem R-em a Marií B-ovou, jichž hodnověrnost žalobce v odvolání výslovně nenapadal, doplniti na základě jejich výpovědí skutková zjištění prvního soudu. Byli-li však odvolací soud k takovémuto doplnění skutkových zjištění oprávněn i bez opakování oněch důkazů, není vadou odvolacího řízení, jež by byla způsobila zamezení úplné vysvětlení a důkladné posouzení rozepře, že odvolací soud opakoval ony důkazy jen přečtením dotčených výpovědí, nikoliv opětným výslechem svědků.

Čís. 12177.

Procesní soud jest vázán podle § 268 c. ř. s. obsahem odsuzujícího nálezu trestního soudu jen, pokud se týká skutkové podstaty onoho trestného činu, pro nějž se odsouzení stalo, a komu jest jej přičítati.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1932, Rv I 1985/32.)

Žalobce, jedá na kole, srazil se s automobilem žalované firmy, řízeným žalovaným Josefem S-em, a byl poraněn. Žalobní nárok na náhradu škody uznal procesní soud první stolice jednou čtvrtinou po právu. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalovaných, vyhověl však odvolání žalobce a uznal žalobní nárok po právu jednou polovinou. V otázce, o niž tu jde, uvedl v důvodech: Trestním nálezem byli i žalobce i žalovaný šofér uznáni vinnými, že se bezprostředně před škodnou událostí neopatrnou a rychlou jízdou autem pokud se týče kolem dopustiti přestupku proti tělesné bezpečnosti lidí podle § 431 tr. zák. Vzhledem k ustanovení § 268 c. ř. s. jest civilní soud vázán odsuzujícím trestním nálezem potud, že musí vzíti za prokázáno, že se i ža-